

і це значно відображається на її показниках індексу привабливості. Основною перешкодою для розвитку аутсорсингу в українській економіці є недосконала законодавча база. Ще однією перешкодою, яку необхідно відзначити, є недостатня інтеграція з ЄС. Незважаючи на це, Україна має великі перспективи у сфері ІТ-аутсорсингу порівняно із аутсорсингом загалом.

Отже, український ринок аутсорсингових послуг наразі знаходиться на стадії розвитку, і для того, аби посприяти процесу адаптації в Україні та подолати наявні проблеми, необхідно редагувати законодавство, що його регулює; залучити іноземних інвесторів до українських підприємств, що ведуть аутсорсингову діяльність в сфері ІТ та активно співпрацювати із закордонними фірмами.

ОБЛІКОВА ПОЛІТИКА ЯК ІНСТРУМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЇ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ НА ПІДПРИЄМСТВАХ

Спіцин О.С.

Науковий керівник – Спіцина Н.В., канд. екон. наук, доцент.

Бухгалтерський облік – це система, яка складається з багатьох ланок, для продуктивного функціонування яких необхідно розробити дієвий механізм, який буде забезпечувати раціональне використання часу та трудових ресурсів та оптимізацію облікового процесу на підприємстві. Ці складні питання дозволяє вирішити раціональна та правильна організація бухгалтерського обліку. Відповідно до п.3 ст.8 Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні», відповідальність за організацію бухгалтерського обліку та забезпечення фіксування фактів здійснення всіх господарських операцій у первинних документах, збереження оброблених документів, регістрів і звітності протягом встановленого терміну, але не менше трьох років, несе власник (власники) або уповноважений орган (посадова особа), який здійснює керівництво підприємством відповідно до законодавства та установчих документів.

Відповідно п.4 ст. 8 Закону, підприємство має право самостійно обирати форми організації обліку з встановленого переліку (бухгалтер, користування послугами спеціаліста з обліку, користування послугами аудиторських фірм, самостійне ведення обліку власником). Також підприємство самостійно визначає облікову політику. Відповідно до принципу безперервності бухгалтерський облік повинен вестись на підприємстві з дня реєстрації до моменту остаточної ліквідації підприємства. Для того, щоб вести якнайуспішніше облік на підприємстві, потрібно постійно вдосконалювати організацію обліку.

Більшість науковців вважає, що організація обліку на підприємстві – це один із найважливіших аспектів роботи та раціонального управління підприємством. Найбільш повним та докладним, на нашу думку, є таке визначення: організація обліку – це сукупність різноманітних умов, що створені для забезпечення ефективної роботи відділу бухгалтерської служби, збору інформації, раціонального її використання та правильного зберігання із ціллю здійснення контролю за станом розрахунків підприємства, наявністю та ефективністю використання майна, а також можливості надання достовірної та адекватної звітності користувачам. Незважаючи на те, що існують загальні рекомендації з організації обліку, проте рекомендації придатні для одного підприємства можуть бути некорисними, та навіть шкідливими для іншого. Саме тому кожне підприємство повинне обирати та розробляти власну облікову політику з урахуванням специфіки діяльності та фінансового становища підприємства.

Законодавством України, а саме п.1 Закону «Про бухгалтерський облік і фінансову звітність в Україні», визначено, що «облікова політика – це сукупність принципів, методів і процедур, що використовуються підприємством для складання та подання фінансової звітності». Згідно з цим Законом, підприємство самостійно визначає облікову політику (п. 5 ст. 8). Облікова політика повинна містити такі елементи: робочий план рахунків; форми первинних документів, необхідних для оформлення господарських операцій; форми документів для внутрішньої звітності; порядок проведення інвентаризації; методи оцінки активів і зобов'язань; правила документообігу і технологія обробки облікової інформації; інші рішення, необхідні для ведення обліку, а також ухвалення відповідної податкової політики

Як вже зазначалось вище, облікова політика представляє собою сукупність принципів, методів та процедур. Так, що стосується принципів, то тут все зрозуміло – відповідно ст. 4 Закону про бухгалтерський облік та НП(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності», в Україні при складанні звітності та веденні обліку, необхідно дотримуватись наступних принципів: обачності, повноти висвітлення, автономності, послідовності, безперервності, нарахування та відповідності доходів та витрат, превалювання сутності над формою, історичної (фактичної) собівартості, єдиного грошового вимірника, періодичності. Ці принципи є обов'язковими при складанні звітності та веденні бухгалтерського обліку на підприємстві, а отже необхідно орієнтуватись на них при обранні методів та процедур. Щодо методу бухгалтерського обліку, то виділяють такі основні його елементи: документування, ін-

вентаризацію, систему рахунків, подвійний запис, оцінку, калькуляцію, баланс, звітність.

І третя складова облікової політики – це процедури бухгалтерського обліку. Бухгалтерська процедура – це певний порядок дій, які необхідні для вирішення облікових завдань. Бухгалтерські процедури мають бути такими, щоб забезпечувати повну, достовірну, неупереджену, об'єктивну та оперативну інформацію для складання фінансової звітності та прийняття адекватних, своєчасних та виправданих управлінських рішень. Норми та вимоги до бухгалтерського обліку, відповідно до яких формується Наказ про облікову політику, встановлюються законодавством. Проте існують багатоваріантні норми, серед яких кожне підприємство обирає найприйнятніші для себе. До таких норм можна віднести способи оцінки, методи амортизації, робочий План рахунків та інше. Отже, одним з найголовніших завдань керівника підприємства та головного бухгалтера є складання Наказу про облікову політику з урахуванням специфіки діяльності кожного підприємства, особливостей співпраці з контрагентами, підпорядкованості, постійних змін у законодавстві та ін.

УПРАВЛІНСЬКИЙ ОБЛІК І КОНТРОЛІНГ: СПІВВІДНОШЕННЯ ТА РІЗНІСТЬ КАТЕГОРІЙ

Семеняга А.Г.

Науковий керівник – Власова О.Є., канд. екон. наук, доцент

У міру ускладнення економічних реалій пред'являються усе більш жорсткі вимоги до організації та інформаційного забезпечення управлінського процесу. Ухвалення управлінських рішень на основі своєчасної і достовірної інформації здійснюється на основі використання інструментарію менеджменту, обліку, планування, аналізу і контролю. Інформаційною основою процесу ухвалення рішень традиційно вважається управлінський облік, який поступово заміщається системою контролінгу. При цьому, природно, виникає питання про співвідношення контролінгу і управлінського обліку.

Погляди на управлінський облік змінювалися у зв'язку з розвитком економічних систем і дією глобалізаційних процесів. Думки з цього питання диференціювалися залежно від безлічі чинників: історичних, географічних, методологічних тощо. Наприклад, в різних країнах існують наступні погляди на зміст поняття «Управлінський облік»:

– у Німеччині термін не використовується взагалі, тут вживається назва «Обчислення витрат і результатів»;